Ο Θεός και η πραγματικότητα

Τελικά μπορεί να αποδειχθεί ή να καταρριφθεί η ύπαρξη μιας υπερφυσικής οντότητας;

Έχουμε ήδη ασχοληθεί για την σχέση της Ορθοδοξίας με την γνώση και λογική και του Χριστιανισμού με την επιστήμη.

Είπαμε ότι η επιστήμη έχει καταρρίψει τους βασικούς χριστιανικούς μύθους όπως και των άλλων θρησκειών. Είπαμε ότι η επιστήμη έχει ξεκαθαρίσει αρκετά θέματα ως προς την δημιουργία του ανθρώπου, της Γης, του ηλιακού μας συστήματος και έχει ήδη αρκετές θεωρίες για την ύπαρξη του σύμπαντος. Είπαμε επίσης ότι αυτό που δεν έχει ακόμα ξεκαθαρίσει, είναι το αν υπάρχει αιτία δημιουργίας ή το σύμπαν προέρχεται από εξέλιξη άλλης κατάστασης. Σε αυτή την μικρή μας άγνοια, εμπλέκονται διάφορες κατηγορίες θεϊστών που δικαιολογούν την ιδεοληψία τους στη βάση αυτή.

Πολλοί συνάνθρωποι μας, που δεν χωνεύουν την Εκκλησία, ή έχουν κουραστεί από την παλαιολιθικότητα των δογμάτων και πρακτικών των χριστιανών ή των άλλων θρησκειών, αλλά έχουν την ανάγκη ενός επουράνιου πατερούλη, πιστεύουν σε έναν θεό χωρίς να τον εμπλέκουν με την θρησκεία. Σε έναν θεό δημιουργό που μπορεί, ή όχι, να βοηθάει στις προσευχές τους και μέχρι εκεί ή λίγο παραπέρα.

Την ιδέα αυτή εκμεταλλεύονται και νέες τάσεις καλούμενες και ως “της Νέας Εποχής”, που μέσες άκρες λένε ότι οι θεοί όλων των θρησκειών είναι ένας και απλά ο κάθε ένας τον βλέπει διαφορετικά. Μιλάνε δηλαδή για έναν θεό έξω από τα γνωστά δόγματα και απευθύνουν σε αυτόν τις προσευχές τους.

Τρίτη κατηγορία είναι οι θεϊστές, κυρίως οι απολογητές, που έχουν δει όλα τα επιχειρήματά τους να διαλύονται, και έχουν οχυρωθεί σε ένα τελευταίο ανάχωμα, αυτό του **Δημιουργισμού**, για να απολογηθούν για τις θεωρίες τους. Όπως έχω ξανααναφέρει, συνηθίζουν να μιλούν για αυτόν τον θεό, για τον λόγο ότι νομίζουν η επιστήμη δεν έχει την δυνατότητα να πει πολλά για αυτόν, αλλά με βάση αυτόν, πλασάρουν τον μύθο της θρησκείας τους ως σωστό. Περιττό να πω, ότι προσπαθούν να εκμεταλλευτούν και όλους τους προηγούμενους στις άλλες δύο κατηγορίες, σαν απόδειξη ότι αφού οι περισσότεροι πιστεύουν σε έναν θεό, τότε ο συγκεκριμένος θεός τους είναι αυτός, άρα και ο μύθος τους σωστός.

Να μην ξεχνάμε και την μόνιμη καραμέλα όλων των θεϊστών "*ότι η επιστήμη ασχολείται μόνο με τα φυσικά φαινόμενα, ενώ η θρησκεία με τα...έσχατα ερωτήματα*". Η πραγματικότητα είναι ότι αν η επιστήμη δεν έχει απάντηση στα έσχατα ερωτήματα, τότε για αυτά δεν έχει απάντηση κανείς και από εκεί και πέρα έχει ισχύ το σύνθημα "Η...ελπίδα έρχεται" και όπως οι πολιτικάντηδες έτσι και οι θρησκευτικοί ταγοί πουλάνε ανέξοδα ελπίδα στα πρόβατα.

Μπορεί όμως η επιστήμη να ασχοληθεί με ένα τέτοιο καθαρά μεταφυσικό θέμα; Μπορεί να έχει άποψη για την ανάγκη κάποιου να πιστεύει σε κάτι ανώτερο και να το στολίζει όπως θέλει; Ναι, σε κάποιο βαθμό φυσικά και μπορεί και το κάνει σε διάφορες μορφές που θα αναλύσουμε πάρα κάτω. Από εκεί και πέρα τον λόγο τον έχει η λογική σε συνδυασμό με τις γνώσεις της Επιστήμης στο να κριθούν λογικά οι διάφορες ιδεοληψίες και να απορριφθούν ως αυθαίρετες και αντιφατικές.

Μελέτη του φαινομένου και λογική ανάλυση

Η επιστήμη, λοιπόν, μπορεί να μελετήσει το θέμα, και να βγάλει συμπεράσματα για το πως δημιουργείται η ανάγκη αυτή, και το κάνει. Υπάρχουν πλέον αρκετές μελέτες για το πως ξεκίνησαν οι θρησκείες, και ποια είναι η ανάγκη του ανθρώπου να αναφέρεται σε κάτι άλλο, δήθεν τέλειο. Επίσης έχει μελετηθεί η θρησκευτική εμπειρία και έχουμε ήδη αποτελέσματα για το τι συμβαίνει στον άνθρωπο. Η ανθρωπολογία, η κοινωνιολογία, όσο και η ιατρική ψυχολογία, έχουν ασχοληθεί με το θέμα και τα συμπεράσματα δεν είναι ευνοϊκά για τους θεϊστές. Το θέμα των ιδιοτήτων του θεού είναι καθαρά θέμα λογικής, που δυστυχώς εκλείπει σε μεγάλο βαθμό από τους θεϊστές κυρίως στο θέμα αυτό.

Η ανάγκη για το μεταφυσικό

Ιστορικά, η τάση αυτή ξεκίνησε από τον φόβο του αγνώστου των πρώτων

ανθρώπων κυνηγών–καρποσυλλεκτών και την λατρεία των προγόνων, που θα τους βοηθούσαν να το ξεπεράσουν και όταν οι φυλές σταθεροποιήθηκαν σε μόνιμες αγροτο-κτηνοτροφικές εγκαταστάσεις, σταθεροποιήθηκε και η τάση αυτή σε μόνιμους θεούς, που αντιπροσώπευαν τις δυνάμεις της φύσης. Η αύξηση της δύναμης των ιερατείων σε κάποιες περιοχές, οδήγησε και στον συγκρητισμό των θρησκειών και τον μονοθεϊσμό, που με τον φονταμενταλισμό που εμπεριέχει, έχει επεκταθεί στον μισό τουλάχιστον πλανήτη μας μέσα από τους κύριους του φορείς, τον Χριστιανισμό και τον Μωαμεθανισμό. Για το πως ξεκίνησε η πρωταρχική αυτή ανάγκη υπάρχουν μερικές θεωρίες, η λογικότερη, για εμένα, είναι η άγνοια για το "μετά τον θάνατο", και η θέληση του ανθρώπου να υπάρχει μία συνέχεια, και ξεκινάει από το σημείο που στις ταφές των ανθρώπων εμφανίζονται κτερίσματα, έχει δε εξελικτική πορεία από την ανεκτή κατάσταση μιας ηρεμίας, στην θέληση για συμμετοχή στα Ιλίσια Πεδία και τέλος στην μετοχή στην βασιλεία των Ουρανών και την πλήρη αθανασία.

Μελέτη της θρησκευτικής εμπειρίας

Σήμερα έχει δειχθεί και πειραματικά με την μελέτη τόσο χριστιανών που προσεύχονται και αισθάνονται την παρουσία του θεού, όσο και Θιβετιανών μοναχών που διαλογίζονται, ότι η θρησκευτική εμπειρία, δεν φαίνεται να οφείλεται σε κανένα παράγοντα έξω από τον άνθρωπο, αλλά σε προβολές ή δημιουργίες καταστάσεων του ίδιου του μυαλού των θεϊστών που ζητάνε απεγνωσμένα απαντήσεις στις εκκλήσεις τους, ή φθάνουν σε μια κατάσταση έκστασης και πληρότητας, εκτός τόπου και χρόνου. Επίσης έχει δειχθεί και πειραματικά η παρουσία μορφών ή το άκουσμα φωνών κάτω από καταστάσεις τέτοιες, δηλαδή θρησκευτικών εμπειριών, ή στρες ή και άλλων καταστάσεων όπως η νηστεία, δεν φαίνεται να οφείλονται σε κάτι εξωγενές, αλλά είναι επίσης δημιουργίες του εγκεφάλου, που μάλιστα μπορεί να επαναληφθεί στο εργαστήριο. Η περιρρέουσα κοινωνική κατάσταση και η προϋπάρχουσα πιστή που προήλθε από τον προσηλυτισμό εκεί που ανήκει ο κάθε ένας, είναι αυτή που μεταφράζει και ερμηνεύει τις μορφές αυτές ή τους ήχους, σε συγκεκριμένες εντολές ή μορφές συγκεκριμένων θεών ή αγίων. Διαβάστε και το άρθρο "Θρησκεία ή βίωμα".

Οι ιδιότητες του Θεού

Το θέμα τού αν υπάρχει κατασκευαστής θεός, είπαμε ότι δεν απασχολεί ούτε μπορεί να έχει άμεση θέση ή σχέση με την επιστήμη και την λογική. Είναι μια δήλωση που μπορεί να κάνει ο κάθε ένας και δεν μπορεί να συζητηθεί καν. Οι ίδιοι οι θεϊστές έχουν ένα μότο: Ότι "*ο δικός τους μόνο θεός, δεν μπορεί να*

προσεγγιστεί με την λογική, αλλά μόνο με την πίστη". Ένα επιχείρημα που το λένε τόσο οι χριστιανοί όσο και οι μουσουλμάνοι ή άλλοι. Το θέμα είναι ότι όλοι οι θεϊστές δεν αρκούνται απλά στην πίστη της ύπαρξης ενός απρόσωπου δημιουργού, αλλά στολίζουν τον θεό τους με ιδιότητες και μάλιστα αρκετές. Έχουν ήδη πει και γράψει εκατομμύρια φράσεων και κειμένων σχετικά με τον θεό τους και όταν γράφεις πέρα από τις ιδεοληψίες αναφέρεις και κάποια λογικά επιχειρήματα. Γενικά δεν υπάρχει ένας κοινός ορισμός του θεού, άρα και κοινές ιδιότητες. Παρόλα αυτά αν μιλήσετε με έναν θεϊστή και τον ρωτήσετε τι είναι ο θεός, θα σας δώσει κάποιες απαντήσεις με κάποιες ιδιότητες που έχει όπως το φαντάζεται, και αν προχωρήσει η συζήτηση θα δείτε πολύ γρήγορα ότι του έχει αποδώσει και άλλες αυθαίρετες ιδιότητες, τις οποίες δεν έχει συγκεκριμενοποιήσει, ή ακόμα συνειδητοποιήσει.

Στην κοινωνία που ζούμε, οι αυθαίρετες αυτές ιδιότητες που του αποδίδονται και που τονίζονται πάντα σε απόλυτο βαθμό, λίγο πολύ είναι οι παρακάτω:

- Είναι ένα έλλογο όν.
- Είναι παντοδύναμο, πάνσοφο, πανάγαθο, πανταχού παρόν.
- Ζει εκτός χρόνου και γνωρίζει ότι έγινε στο παρελθόν ή θα γίνει στο μέλλον (παντογνώστης).
- Είναι δημιουργός του Σύμπαντος, των άστρων, των όντων, του ανθρώπου και των πάντων γύρω μας.
- Είναι άναρχος, και ακατασκεύαστος, δηλαδή δεν είναι δημιούργημα άλλου όντος ή υπόκειται σε άλλη αρχή, αλλά ζούσε και ζει αιωνίως.
- Δημιούργησε τον άνθρωπο όμοιο του.
- Είναι ελεήμον και ενδιαφέρεται για τα δημιουργήματα του, ιδιαίτερα ενδιαφέρεται για την ηθική των ανθρώπων.
- Επικοινωνεί με κάποιους, με κάποιο τρόπο.
- Όσους δεν ακολουθούν τους κανόνες του θα τους τιμωρήσει κάπως κάποτε ή και άμεσα.
- Όσους ακολουθούν τους κανόνες του θα τους ανταμείψει κάπως κάποτε ή και άμεσα.

Εδώ όμως, αρχίζουν τα λογικά προβλήματα. Είπαμε, η επιστήμη μπορεί να μην ασχολείται με τέτοια θέματα ιδεοληψίας, αλλά η λογική σκοντάφτει και θέτει λογικά επιχειρήματα που είναι αναπάντητα, αφού οι ιδιότητες είναι αυθαίρετες κατά κανόνα αντικρουόμενες. Την Εποχή του Χαλκού που άρχισαν να διατυπώνονται αυτές, οι άνθρωποι δεν ήξεραν πολλά πράγματα για την λογική και

την λειτουργία του εγκεφάλου και του ανθρώπου και το να θέσουν τέτοιες ιδιότητες στους θεούς τους δεν φαινόταν λάθος. Σήμερα αυτό δεν ισχύει.

Ένα από τα πρώτα θέματα είναι η αντισυμβατότητα του **πανάγαθου** και του **παντοδύναμου**, όπως λέγεται συχνά με τους παρακάτω στοίχους που αποδίδονται, μάλλον εκ λάθους, στον Επίκουρο:

"Θέλει ο Θεός να εμποδίσει το κακό αλλά δεν είναι ικανός; Τότε δεν είναι παντοδύναμος.
Μπορεί αλλά δεν θέλει; Τότε δεν είναι πανάγαθος.
Και θέλει και μπορεί; Τότε γιατί υπάρχει το κακό;
Δεν θέλει ούτε μπορεί; Τότε γιατί να τον αποκαλούμε Θεό;".

Βέβαια, οι θεϊστές για να λύσουν το πρόβλημα, προσέθεσαν άλλη μία αυθαίρετη έννοια, αυτή της **ελεύθερης βούλησης**. Μόνο που η **παντογνωσία** έρχεται σε αντίθεση με την αυθαιρεσία της "**ελεύθερης βούλησης**". Αν υπάρχει κάποιος που γνωρίζει το τι θα αποφασίσετε στο μέλλον, τότε εσείς μπορεί να νομίζετε ότι η απόφαση σας ήταν δική σας και ελεύθερη, αλλά στην πραγματικότητα αυτό δεν ισχύει, θα αποφασίσετε αυτό που ήδη κάποιος, το γνωρίζει, και έχει αναλυθεί στο άρθρο "Η παντογνωσία του Θεού και η ελεύθερη βούληση του ανθρώπου". Επίσης όπως αναλύθηκε στο 3ο κεφάλαιο του άρθρου "Προσηλυτισμός, νηπιοβαπτισμός και...«ελεύθερη βούληση»", οι περισσότεροι θεϊστές ναι μεν μιλάνε για αυτή σαν να την πιστεύουν, αλλά στην πράξη φαίνεται ξεκάθαρα ότι δεν πιστεύουν σε αυτή, και το θέμα αυτό είναι απλά μια δικαιολογία, για να έχουν απάντηση στο "πρόβλημα του κακού" και μια επίφαση ελευθερίας, που υποτίθεται δίνει ο μεγάλος δικτάτορας τους πριν την τελική κρίση.

Η **παντοδυναμία** επίσης είναι ασύμβατη με την **παντογνωσία**. Δηλαδή, ως παντογνώστης, εφ' όσον γνωρίζει τι θα συμβεί στο μέλλον, είναι αξιωματικά αδύναμος να το αλλάξει, άρα δεν μπορεί να είναι παντοδύναμος. Αν μπορεί να το αλλάξει ως παντοδύναμος και το αλλάζει, τότε δεν είναι πάνσοφος, γιατί επεμβαίνεις εκεί που δεν σου βγήκαν τα πράγματα όπως θα ήλπιζες. Αυτό τονίζεται με το λογοπαίγνιο της Karen Owens:

"Άραγε ο παντογνώστης Θεός μπορεί,
Εκείνος που γνωρίζει το μέλλον, να βρει
Την παντοδυναμία για ν' αλλάξει
Τη γνώμη Του τη μελλοντική;".

Φυσικά, το παραπάνω ισχύει για οποιονδήποτε παντογνώστη. Δηλαδή η ύπαρξη ενός παντογνώστη, ακυρώνει την ύπαρξη ενός οποιουδήποτε παντοδύναμου ή και το αντίστροφο.

Η **παν-αγαθότητα** επίσης είναι τρωτή από την ύπαρξη του κακού και της καταστροφής που είναι εγγενής μέσα στο Σύμπαν μας. Εδώ, επειδή το θέμα είναι παλιό και καθημερινό, έχουν δημιουργηθεί διάφορες σοφιστείες από τους θεϊστές. Η πιο διαδεδομένη είναι ότι ο Θεός έκανε μεν τον άνθρωπο αλλά όχι το κακό. Αυτό ήταν απόφαση του ανθρώπου. Δηλαδή έκανε ένα ον το προίκισε με όλα τα καλά, αλλά όχι με τα αρνητικά, αυτά βγήκαν από άλλη αιτία όχι πάντως από τον κατασκευαστή των πάντων. Δηλαδή, ο κατασκευαστής των **πάντων** έκανε τα **πάντα**, **εκτός** από το κακό που το δημιούργησε από μόνο του, το ατίθασο δημιούργημά του, που ξέφυγε από τις αρχικές προδιαγραφές. Η λογική αυτή φυσικά δεν επιδέχεται καν κριτικής. Το να μην καταλαβαίνει κάποιος την αντίφαση, σημαίνει ότι είναι πολύ θρήσκος και εμποτισμένος με την στρέβλωση αυτή, ώστε να μην μπορεί να την δει, και δεν την καταλαβαίνει. Άλλωστε, το κακό δεν άπτεται μόνο της ανθρώπινης συμπεριφοράς, στο Σύμπαν γίνονται συνέχεια κοσμικές καταστροφές, όπως και στην Γη λόγω καιρού ή σεισμών, που είναι πλέον προφανές ότι η απόφαση των ανθρώπων αδυνατεί να δημιουργήσει ή να αποτρέψει.

Άλλη μια σοβαρή ασυμβατότητα είναι το να ζει εκτός χρόνου δηλαδή **άχρονος**, και να είναι **έλλογος**.
Ο νους και η διάνοια έχουν άμεση και εξαρτώμενη σχέση με τον χρόνο, είναι τελείως αδιανόητη η νόηση τους έξω από αυτόν. Ο νους, ή διάνοια είναι ένα σύνολο νοητικών ικανοτήτων που συμπεριλαμβάνει την συνείδηση, την αντίληψη, την σκέψη, την κρίση και την μνήμη. Κατέχει τη δύναμη της φαντασίας, της αναγνώρισης και της εκτίμησης, και είναι υπεύθυνος για την επεξεργασία των συναισθημάτων και των συγκινήσεων, με αποτέλεσμα τις συμπεριφορές και τις δράσεις. Δηλαδή, νους χωρίς να μετέχει του χρόνου, δεν υπάρχει, αφού όλες σχεδόν οι ιδιότητες του έχουν σχέση με συσχετίσεις του παρελθόντος.

Στο θέμα της "**δημιουργίας των πάντων**", είπαμε για την ύπαρξη και πιθανή αρχή του σύμπαντος, ναι μεν δεν ξέρουμε ακόμα αν υπάρχει ή όχι αιτία, (όχι ότι αν το ξέραμε θα πρέπει απαραίτητα να ήταν ένα έλλογο ον ή να είχε τις άλλες ιδιότητες, αλλά ας το αφήσουμε αυτό), αλλά για την δημιουργία της Γης, του ηλιακού μας συστήματος, του Ήλιου αλλά και των άστρων, η επιστήμη έχει αρκετά καλή εικόνα και σίγουρα δεν υπάρχει κάποιος έλλογος κατασκευαστής. Το

ίδιο και για τον άνθρωπο. Δεν υπάρχει καν ο πρώτος άνθρωπος, οι αλλαγές στα είδη γίνονται με αργούς ρυθμούς, πάντως ο άνθρωπος δεν είναι δημιούργημα κανενός, αλλά αποτέλεσμα της εξέλιξης των ανώτερων θηλαστικών κάτι που αποδεικνύεται ξεκάθαρα από τις συσχετίσεις του DNA.

Το θέμα της **αναρχίας** και της **παναγαθοσύνης** του, έχει επίσης λογικό πρόβλημα. Από την μία, δεν έχει να δίνει λόγο σε κανέναν για ό,τι κάνει, και παρ' όλα αυτά είναι πανάγαθος, θα μπορούσε να ήταν με την ίδια ευκολία, πάνκακος, δηλαδή στην τύχη μάς βγήκε καλός. Το ότι τονίζονται και τα δύο ως αυθύπαρκτα κάνει τον παραλογισμό ακόμα δυνατότερο. Τουλάχιστον στην αρχαία Ελλάδα είχανε τους θεούς τους να είναι υποκείμενοι της ανάγκης. Σήμερα όμως, ο άναρχος δεν είναι υποκείμενος σε καμία άλλη ιδιότητα, γιατί κάνει ό,τι θέλει, στο μυαλό των θεϊστών, ανέλεγκτα, απλά σήμερα επιλέγει να είναι πανάγαθος, για αύριο δεν ξέρουμε και πάντα υπάρχει και το βολικό: "Άγνωσται αι βουλαί του Κυρίου".

Ο **ανθρωπομορφισμός** επίσης είναι ένα λογικό πρόβλημα. Εκτός του ότι υποκρύπτει ότι δεν έκανε ο Θεός τον άνθρωπο, αλλά ο άνθρωπος τον Θεό κατ` ομοίωσή του, (μην ξεχνάμε ότι στην εβραιοχριστιανική θεώρηση, ο θεός μετά από 6 μέρες εργασίας ....κουράστηκε) υποβιβάζει τον Θεό στην περιορισμένη ανθρώπινη μορφή.

Το θέμα της **ηθικής**, έχει επίσης ξεκαθαριστεί ότι δεν απορρέει από καμία εξωκοσμική πηγή. Ένα είδος ηθικής έχουν άλλωστε όλα τα ανώτερα θηλαστικά ζώα. Η ηθική, όχι μόνο δεν έχει μία αρχή, αλλά εξαρτάται από την εποχή και την κοινωνία και εξελίσσεται και αυτή όπως και ο άνθρωπος. Επίσης, είναι ξεκάθαρο ότι τα ιερά κείμενα των θρησκειών δεν έχουν σωστή ηθική σύμφωνα τουλάχιστον με τα σημερινά κριτήρια, και στην πραγματικότητα, ακόμα και οι ίδιοι οι θεϊστές δεν ακολουθούν την ηθική τους, οι περισσότεροι άλλωστε δεν την γνωρίζουν καθόλου εκτός από μερικά θετικά τσιτάτα.

Το θέμα του **ελεήμονα Θεού**, για τον χριστιανικό τουλάχιστον θεό, προβάλλει μία φοβερή ανήθικη λογική. Ο χειρότερος εγκληματίας που έχει σφάξει, βιάσει, ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να φανταστεί κάποιος, που ο Θεός φυσικά δεν τον εμποδίζει να εκφράσει την "ελεύθερη βούλησή" του ακόμα και αν έρχεται σε αντίθεση με την "ελεύθερη βούληση" των θυμάτων του, αν μετανοήσει (ό,τι και να σημαίνει αυτό) μπορεί να σωθεί και να μετέχει αιώνια της Βασιλείας των Ουρανών (ό,τι και να σημαίνει αυτό), έστω και δευτερόλεπτα πριν πεθάνει, ενώ οι

αμετανόητοι (ότι επίσης και να σημαίνει αυτό) θα τιμωρούνται αιώνια από έναν πανάγαθο, κατά τα άλλα, Θεό, ακόμα και αν είναι θύματα του προηγούμενου δολοφόνου βιαστή. Επίσης αν κάποιος είναι ένας σωστός και ηθικός άνθρωπος αλλά πριν πεθάνει πέσει σε ένα ηθικό ατόπημα, σύμφωνα με την ηθική αυτή της τελευταίας στιγμής, θα βρεθεί στην αιώνια τιμωρία. Μια "λογική" που δημιουργεί μια ηθική κατευθυνόμενη, που δεν έχει σχέση με ηθικά κριτήρια, αλλά κριτήρια συνεχούς ετοιμότητας και τύψεων όταν αυτή είναι ανέφικτη και ανταμοιβής από κάπου αλλού.

Τέλος, το θέμα της **ανταμοιβής** και της **τιμωρίας**, όπως την φαντάζονται συνήθως, πέρα από το κάποτε (στην άλλη ή σε άλλες ζωές) που δεν έχει κάτι για να πει κανείς, αφού κανείς δεν μπορεί να γυρίσει πίσω από το θάνατο και να ζητήσει τα ρέστα σε όλες αυτές τις ιδεοληψίες, αναφέρεται συχνά στα λόγια τους και στο άμεσο, δηλαδή στην τρέχουσα ζωή, κάτι που μπορεί να ελεγχθεί και φυσικά δεν ισχύει. Για παράδειγμα, λέγεται ότι αν κάποιος ήταν "κακός" και έπαθε κάτι κακό, έγινε αυτό γιατί τον τιμώρησε ο Θεός, Αν τον θεωρούμε "καλό" και του έρθει μια καλή τύχη, λέγεται ότι τον επιβράβευσε ο Θεός. Υπάρχουν όμως και δύο άλλες περιπτώσεις που η δικαιολογία είναι παράλογη ή δεν υπάρχει, αν για παράδειγμα είναι "καλός" και του έρθουν ατυχίες, υπάρχει μια ας πούμε δικαιολογία, όπως "τον δοκιμάζει ο θεός" κάτι φυσικά παράλογο σε σχέση με την λογική της ανταμοιβής. Αν όμως είναι "κακός" και του πηγαίνουν όλα καλά, εκεί πραγματικά δεν υπάρχει καμία λογική απάντηση πέρα από την "άγνωσται αι βουλαί...", που δείχνει απλά ότι το θέμα της ανταμοιβής και της τιμωρίας είναι η λογική επιθυμία των ανθρώπων, αλλά δεν έχει καμιά σχέση με την πραγματικότητα. Γενικά η ανταμοιβή και η τιμωρία για την σωστή ηθική ως προερχόμενη από κάποια ανώτατη θεϊκή πηγή, φαίνεται να ήταν κάποιες εποχές καθοριστική για τον έλεγχο της κοινωνίας, αλλά οι εποχές αυτές ήταν κακές για την ανθρωπότητα και μια τέτοια χαρακτηριστική είναι ο Μεσαίωνας.

Συμπέρασμα

Όπως είδαμε η επιστήμη παρακολουθεί το θεϊστικό φαινόμενο τόσο στην κατανόηση του σαν ανάγκη ή την ιστορία του, όσο και σαν έκφραση και πως βιώνεται από διάφορους θεϊστές. Ναι μεν η επιστήμη και η γνώση μας δεν έχει ακόμα βρει αν υπάρχει αρχή και αιτία στην κατασκευή του σύμπαντος, ναι φυσικά ακόμα έχουμε πολλά να μάθουμε, αλλά όλες οι άλλες ιδιότητες που αποδίδονται αυθαίρετα στην ήδη αυθαίρετα ορισμένη οντότητα αυτή που λέγεται Θεός, δεν μπορούν να έχουν σχέση με την πραγματικότητα σκοντάφτουν στην λογική και

αντανακλούν τις πεποιθήσεις παλαιότερων εποχών.

Οι θεϊστές κάθε θρησκείας ή μη, ματαίως προσπαθούν την άγνοια μας αυτή να την καρπωθούν για να περάσουν τις βαθύτερες ιδεοληψίες τους για τους θρησκευτικούς μύθους, γιατί δεν έχουν σχέση ούτε με την λογική, ούτε με την πραγματικότητα, και όσο και να φαίνεται απλοϊκό, είναι επιπέδου θεώρησης "Άγιου Βασίλη", δηλαδή παράλογες θεωρήσεις και μύθοι που ικανοποιούν τους ανθρώπους, που δεν έχουν συνειδησιακά ακόμα την ικανότητα να ζήσουν χωρίς έναν προστάτη πατερούλη, και να αναλάβουν τις μεγάλες ευθύνες της ύπαρξής τους, εύκολη βορά στο στόμα κάθε εξουσίας.

Φιλίστωρ